

jo i vore Dage en Masse Mennesker, der tage denne Realeksamen, og saa spørge de: hvilke Stillinger ere de mest lønende for os at gaa ind i? Ja, saa gaa de ind i Postvæsenet, Toldvæsenet o. s. v., men man har gjort den Opdagelse, at Avancementet ikke er saa godt, og saa kunde det nok være, at mange kunde finde det mest lønende at gaa ind i et Lærerkald. Jeg tror, det vilde være en gruelig Ulykke, hvis dette skulde blive Drivfjedren blandt Lærerne i Fremtiden; thi sikkert er det, at er der noget, der skal drive Værket i Skolen, saa bliver det, ved Siden af Lønningen den virkelige Lyst og Anlæget til denne Gerning, og er det borte og overset, tror jeg ganske vist ikke, at vort Skolevæsen vil komme frem derved. En anden Anke rejser man ogsaa ude i Befolkningen. Man siger: hvordan skal nu dette Lovforslag føres ud i Livet? Vi Sogneraadsmænd have jo Eksempler paa, at er der noget, der er vanskeligt at have med at gøre, og er der noget, der skaffer os Bekostninger, saa er det det ærede Kultusministerium; det har det vist gennem grumme mange Aar, det har hængt sig i mange Snurrepiberier og paalagt os Udgifter, som have været til aldeles ingen eller kun til liden Nytte. Mange Steder kommer man f. Eks. og paabyder Opførelsen af store Gymnastikapparater af første Klasse o. s. v., hvor der sidder en Lærer, der ikke kan gøre det mindste Gymnastik, og hvor det heller ikke er paalagt ham at gøre det. Andre Steder ser man Væggene pyntede med de saakaldte Sangtabeller o. s. v., der nu ere saa mugne, at de skæmme Væggene. Al den Slags Ting, jeg her nævner, er kun Smaatræk, men det gaar alt sammen i den Retning, at Kultusministeriet i det hele ikke bryder sig om Penge; hvis der er noget, man anser for ønskeligt, saa paalægger man Anskaffelsen af det. Naar vi nu skulle til ny Forandringer, saa skulle vi nok se, hvad de kunde finde paa af Fortolkninger hist og her, men alt sammen gaar det ud paa at tage flere og flere Penge ud af Kommunernes Kasser. Dersom vi kunde være visse paa, at det vilde gaa saaledes, som det er lovet baade i Folketing og i Landsting, at dette Lovforslag skal blive gennemført, uden at det, naar der da ikke er særlige Forhold til Stede, skal medføre større Udgifter for Kommunerne, end de nu have, saa tror jeg, at disse i deres Helhed vilde være noget tryggere ved at tage derimod. Men naar man nu hører, at den højtærede Kultusminister forleden Dag over for det ærede

Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) glattede det ud, som det ærede Medlem havde fremsat om Afregningsforholdene og flere andre Ting, saa fik jeg en lille Smule Skrupler, men jeg haaber dog, at vi skulle komme over det. Den højtærede Kultusminister sagde: Ja, paa en tre Fjerdingaar kunne vi nok gennemføre dette Foretagende, men vi komme naturligvis til at antage en hel Del Medhjælp oppe i Ministeriet. Ja, der have vi det, Ministeriet vil have en hel Del Medhjælpere til at sidde deroppe en tre Fjerdingaar og lave det. Det kan saamænd godt være, at de Herrer vilde gøre det. Men Sagen vil dog praktisk være den, at man siger til Kommunerne: Naar nu denne Lov kommer ud, skulle vi have nogen Tid til at overveje, hvorledes hele vort Skolevæsen for en lang Fremtid skal ordnes, saaledes at vi kunne faa Skolerne paa det rette Sted og indrettede paa rette Maade. Men det laver en Kommune ikke saadan i en Fart, især ikke i de udstrakte Hedeegne, og jeg vil derfor med det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) henstille til Udvalget, at det dog i det mindste forlænger Fristen et Aar, saa at man dog kan faa nogen Tid dertil. Som sagt, herinde i Ministeriet kan man sagtens sidde og lave de smaa Beregninger, naar man tager en hel Del Assisterter til Hjælp, men det er slet ikke det, det drejer sig om. Nej, Sagen er at faa alle de praktiske Hensyn tagne, som skulde tages af Kommunerne for at faa det indrettet paa en god Maade. Jeg har nemlig tænkt mig, at Forholdet vil stille sig saaledes. De faste Lærerlønninger ere jo meget bevægelige — vi se jo, at de, for at tage Førstelærerne, kunne begynde med 700—900, ja, hvor man vil, kan man ogsaa gaa til 1100 Kr., og Ministeren har jo i Landstinget haft et Forslag fremme, der pegede hen paa, at hvor der var flere Penge i Skolekassen eller i den Kasse, som Skoleudgifterne toges af, kan man gaa endnu højere op; vi ere jo her straks inde paa den store Forskel med Hensyn til Embødernes Størrelse. Det skal jeg imidlertid nu ikke her fordybe mig i. Men i det Øjeblik, Loven gik igennem, saa tror jeg, at et praktisk Sogneraad, en praktisk Skolebestyrelse sagde: Hvilke Midler have vi nu til Undervisningen her i vor Kommune, hvor mange ny Skoler skulle vi have efter det ny Forslag, og saa vilde man, hvis det virkelig var muligt, ligne det saadan, at det kunde slaa til, og hvis det ikke kunde det, saa følger det af sig selv, at saa maa der læg-